

Лъскавата огърлица

Каролина само искаше да се порадва на огърлицата още малко.

От **Каролина Марин**
(По истинска история)

Тази история се случила в Аржентина.

Каролина изтича на двора. Приятелката ѝ Изабела беше навън.

Изабела ѝ помахала. „Ела да си играем!“

Каролина прекоси двора, за да отиде в къщата на Изабела.

Изабела бръкна в джоба си. „Искам да ти покажа нещо“ – каза тя. Тогава извади най-красивата огърлица, която Каролина някога беше виждала! Малките скъпоценни камъчета бяха така лъскави и блестящи.

„На мамá е – каза Изабела. – Тя каза, че мога да играя с нея днес. Погледни я на светлината на слънцето.“

Изабела повдигна огърлицата към светлината. Стоотици дъги се отразяваха в камъчетата. Беше толкова красива!

„А сега, хайде да играем на криеница!“ – предложи Изабела.

„Добре – отвърна Каролина. – Аз ще пазя огърлицата.“

„Благодаря!“ Изабела даде огърлицата на Каролина и тя я прибра в джоба си.

Скоро дойде време Каролина да си тръгва. Когато си взеха довиждане, Изабела не я попита за огърлицата. Сигурно е забравила. А Каролина не ѝ напомни.

Каролина се почувства зле, затова че взе огърлицата вкъщи. Но тя искаше да ѝ се порадва още само малко. Тя не обърна внимание на лошото чувство и сложи огърлицата под възглавницата си.

Следващият ден беше събота. Каролина си изпълни задълженията вкъщи и излезе да играе. Тя съвсем забрави за огърлицата.

„Каролина! – извика Папá. – Можеш ли да дойдеш?“

Каролина изтича вкъщи. „Да!“

Татко държеше огърлицата в ръката си. „Мамá намери това под възглавницата ти. На кого е?“

„На Изабела е.“ Очите ѝ се напълниха със сълзи. „Пазих я на сигурно място в джоба си, докато играхме вчера. Но после реших да я взема вкъщи.“

Мамá седна с Каролина на дивана. „Благодаря ти, че каза истината. Какво мислиш, че трябва да направиш сега?“

Каролина не каза нищо. Тя мислеше за Исус. Той би искал тя да бъде честна и да върне огърлицата.

„Трябва да я върна на Изабела и да ѝ кажа, че съжалявам“ – отвърна Каролина. Веднага щом тя каза това, лошото чувство изчезна. Тя почувства топлина вътре в себе си.

Каролина отиде до къщата на Изабела.

„Здравей“ – каза Каролина. Тя подаде огърлицата на Изабела. „Съжалявам, че я задържах. Ще ми простиш ли?“

„Да – отговори Изабела. – Благодаря, че я върна.“ След това тя се усмихна. „Искаш ли пак да играем на криеница?“

„Да! Ти броиш първа – аз отивам да се скрия!“

По-късно вечерта Каролина каза молитва. „Скъпи Небесни Отче, моля Те да ми простиш, че задържах огърлицата. И благодаря, че ми помогна да поправам грешката.“

Каролина почувства отново топлината. Беше доволна, че успя да направи това, което Исус би искал от нея да направи. ●

МОГА ДА СЕ ПОКАЙВАМ!

Всички правим погрешни избори понякога. Но благодарение на Исус Христос и Неговото Единение, ние можем да се променяме и да поправаме нещата. Това се нарича покаяние. Когато се покаяваме, ние се извиняваме на тези, които сме наранили. Опитваме се да поправим грешката. Молим се за прошка. Стараме се с всички сили да не правим отново този погрешен избор. Тогава можем да получим опрощение и да чувстваме мир от Небесния Отец.

